

Janiwicz Feliks
89-410 Tłuszcz
ul. Marchlewskiego
22

Tłuszcz dnia 1989. II. 22

Reklamacja „Kontakty”
ul. Siemirzewskiego 7
18-400 Łomża

WPI
22.09.89
Nr dziennika 100
© ARCHIWUM Wschodnie

453
II/152 Ł

Kontakty pod hasłem „Współnie losy Szekira”

Zupełnie

1.

Urodziłem się 2 czerwca 1914 roku
w Sarnach Wołyni. Mój 2 lata życia nie mogę
zapamiętać w szczególności tak naprawdę i nigdy.
Przeszedłem mnie się jak sen myśli formowania
maszynowego w jaski ulicami miasta Sarny.
Pamiętam jak jeden cifer trzymając mnie za
rękę coś mówił. Były to pierwsze wspomnienia. W okresie
mojego dorostania jakże piękny był ten świat, każdy
kwiatek, każdy brzoza, każdy mi się w pras, a wschód
czy zachód słońca, był najwspanialszym dniem mojego
życia. W roku 1928 przeprowadziliśmy się z miasta
Sarny do wsi Białawiec gminy Kisiorów. Ojciec
mój z zawodu był kowalem, jak nie było pracy w kuźni,
to brał zlecenia na wykonanie robót ciśnieńskich. Moim
zajęciem w czasie wakacji był potem ryb. Wszakże
była salachetny ten sport pozostał u mnie po okresie
krisiejszy, wzięty ze skrawka ziemi ojczyzny. Krajobraz
poleci i taki, wszystkie porządane w jedną całość, nie
da się tak łatwo zapomnieć. Przytaczam tu słowa
Szekira eliekiera „Czyżem moja Ty jesteś jak zdrowie”

2. Kile kóž uszytke ru dobre trnu brótko. W roku 1928 ujrnie
mij zachorował i w przeciagu 2-eh dwóch mjesacy ciężkiej
choroby umarł. Stałkei przostata sama z trojga dziećmi.
Za zymu 1929 kupilismy domek składający się z dwóch
pokoiów i kuchni. Trudności życiowych przybywate
coraz więcej. Ja po ukończeniu 7 mie klasowej szkoły
podstawowej przerwatem naukę z myśla kontynuowania
jej w późniejszym okresie czasu. Po śmierci s. p. ojca
wyjechałem do pracy w Klesonie. Otrzymałem ja przy
nadrzędnej i oddierach wykończonych prac z kominia Tupa-
nego t. z. półmiesiąca. W tym okresie czasu, o pracę było
bardzo trudno. Nie zwracając na moje bieżące położenie,
zwróciłem się z pracy i wyjechałem do miasta Rokitno,
dlatego by być bliżej domu, bliżej matki, która potrzebata
mnie jako najstarszego i wywieśla domu.
Pracę w Rokitnie otrzymałem w kucie szkła. Pracowatem
ciężko, lecz mimo uszytke byłem zadowolony, bo
mogłem przy wyszym mie zarobku pomóc matce. Tak
czas powoli upływał. Miałem ukończonych 17 lat. Pewnego
razu przychylatem w gazecie, że kto z młodzieży chciałby
wstąpić do szkoły podoficerskiej w Kamnie (Kole Wierzbicy)
może wypełnić formularz i przedłożyć w kancelarni rodziców,
może ubiegać się o przyjęcie o przyjęcie do szkoły podoficer-
skiej. Tak zrobiłem i w sprawie budowania Komisijnego
w Kamnie okazało się, że mam felos serca. Wzrostem z powro-
tem i pracowatem następnym miejscu w kucie szkła.
W roku 1930 najazdu niemieckiej hordy na Polskę byłem
na miejscu w Rokitnie. W wojsku nie służyłem, uspra-
widliwate mnie zwrócić do szkoły podoficerskiej.

3 Po dwóch tygodniach wojny kiepły niemieckie stopy
zaczęły ukazywać się na terytorium ziemi wotyńskiej. Wkręcało
wojsko Armii cesarskiej. Polacy którzy stawali w milicji ob-
szarodajnie pochodzili z Tomowa. Wojska rosyjskie załmili
ich wysyłając do domów. Na drodze w Rozitnie spotkaliśmy
dwóch takich milicjantów i jedną kobietę, która była siostrą
milicjanta Lubinśkiego Bronistawa, drugim był Polak
Jozay. Umówiliśmy się z nimi wyjechać razem na Tomów,
a z tamą z Tomowa zamierzaliśmy wyjechać do Anglii
z nimi razem jechaliśmy do Białej Łąki. Tam mieliśmy
określenie na drugi próg około 10 go dnia. Ignacy i Bronistaw
poszli do miasta kupić coś do zjedzenia, a ja z siostrą Lubin-
skiego zostaliśmy na chorze do czasu ich powrotu. Okazało
się, że nie nas poinformowano i po odejściu Jozego i Lubin-
skiego do miasta, odjechaliśmy po pół godziny z kiern-
ku. Olsztyn. Maria świetnie miłota po niemiecku.
Przyjrzymy proszła aby jechać z nią razem do Wębertka, bo
somma nie poradzi trzech walców. Tak zrobiliśmy, bo przy
takim tłoku wojsk mój zamiar do Anglii byłby bardzo
utrudniony. Po przyjeździe do Wębertka jej brat wrócił
do piwo na trzy dni. W domu był tylko jedna godzina
W tym czasie zabrano Lubinśkiego i mnie. Mnie posadzono
w więzieniu, a Lubinśkiego wysłano do Karlewa i tam
rozstrzelano, był to las, czyli obóz śmierci. Ja zgrabiliśmy
swoje dokumenty, sztukami czego najcenniejszym siedziałem
z więzieniu między 17 dni. W tym okresie więzienia byłam
mimo wyżywiony i wtedy skierowano mnie do pracy
w Wębertku do kontaku firmy ellieckiego. Zamieszkałem
u pani ellieszkiej przy ul. wólcus, "Hofstrasse"

obcasie Staroblewskiej. Przymiarem pracy w tartaku, lecz
 co chwila po pracy zmuszaniem chodzić na posterunek
 niemieckiej milicji by zrobić meldunek. "Ja komnie
 nich melden" Przymiarem zameldować się. Na odparcie
 zmuszaniem zarękać i tak wreszcie mnie imie nieraz
 brudne roboty, zmuszanie, podobnie wyzyskiwać choć by to
 kryste i t.d. Był również na drugi dzień był zadowolony do
 pracy młodego to nie obchodziło. W roku 1944 przywie-
 ziono z Warszawy 5-ciu chłopców, nie którzy wyjeżdżali po
 12 lat. Ojciec mnie 1-szej w nową zabrał mnie z Łódzki
 Na milicji zamknięto i siedzieliśmy do godz. 9-tej
 O 9-tej zawiadomiono mnie do domu, do wprzechłapców i
 tam kazano nam koczować przy. Ja coś przyjezu-
 wałem i byłem bardzo niespokojny. Kiedy usłyszałem
 strzał me zwróciłem się do nikogo. W ciemności
 pedziłem słysząc gwizd kul. Biegłem co się starzyło,
 nie wiedząc nawet w jakim kierunku. Skoczyłem
 na czwartym polu, mając widok przed sobą. Rano
 wróciłem do domu Soszutekowi zaima nie było.
 Na szczęście przyjechał nie mieli. Chłopcy z Warszawy
 w całej zginęli ja do końca roku wyjeżdżając z grupą
 robotników firmy Mielke do Kamlerek gdzie pracowaliśmy
 przy reparacjach. W roku przyjeździe 1945 wróciłem
 ponownie do Łódzki, praca w tartaku Hielbork
 W roku 1945 w styczniu miałem drugi wypadek gdzie
 znajdowałem się blisko śmierci. W czasie kiedy Niemcy
 byli przygotowan do ucieczki z Łódzki, bo wjechał
 Armii Czerwonej nacierały od strony tej ziemi, czekał
 tylko rozkazu ja natomiast robotem zejścia z okna
 mojego pokoju. Pochodem choć jedno zejście mnie
 wadził więcej. Znalazłem się z ostatnim

zakwalifikowany przez Niemców. Stał się świadkiem
 że zdezorientowanym aparatem władzy do polaków. Wsadzono
 mnie do samoobroby i jeszcze nie zdążyli ruszyć jak
 ukazał się na placu jakiś oficer. Porozumienie przesuka-
 li moje teściowe, a że nie miały to i na brak miejsca
 kazali uciekać do domów. Porozumieniem sobie, więcej
 szkodzę jak wam. Cała okupacja pracowała bardzo
 ciężko. Przyjaciół nie miały, kilka osób z terenów
 porostanionych, którym nie wiadomo gdzie obecnie mają się
 ja się, co robisz, a może już planie nie żyją - to byli prawdziwi
 przyjaciele. Szarym ludzi, którzy dobrze mnie żyją,
 i pomagają wzajemnie. Dobry przyjaciel, to estorick, który
 bez namowy, estortnia odela koszu, ty przyjaciel, bo
 i tory są tak zwani fałszywe, to tureckiego i jego obywateli,
 zdelatka można poznać. Miałem jednego, który razem
 ze mną siedział w więzieniu w Kiełborku po to by
 dowiedzieć się o mojej przeszłości, a później sprzedał
 za 30 srebrników. W Kiełborku chyba już przestane...
 do końca mego życia.

Życiorys mój, który w bardzo krótkich zdaniach
 opisatem, formuje wiele stron mego życia, nie stanowi
 żadnej emocji, lecz przyjemnością, dla mnie dziś jest
 wspomnienie oddalonych już tragedii ludzkich.

Organizatorem kontentu uprzejmie straszone

Z pozdrowieniem

Of. Jannierca.